

[Socialministeren.]

det Aar, da Refusionen udbetales, og det Forskudsbeløb, som nu ydes inden 1. Juni, udbetales paa et Tidspunkt, da Staten endnu ikke har faaet Skatterne ind fra Kommunerne, idet Statsskatten først afregnes ultimo Juni. Skulde man ind paa en anden Ordning, maatte det efter Finansministerens Udtalelse betyde, at Staten paa et enkelt Aars Finanslov maatte skaffe de fornødne Midler til disse Formaal og altsaa maatte gennemføre en ekstra Skatteudskrivning for det Aar, der her er Tale om.

Jeg kan for mit Vedkommende ganske henholde mig til Finansministerens Bemærkninger og ser mig derfor ikke i Stand til at yde min Medvirkning til Fremme af det af Partiet Venstres Medlemmer herom fremsatte Forslag.

Ordføreren for Forslagsstillerne af Lovforslagene under Dagsordenens Punkt a og b (Kjær): Jeg skal beskæftige mig med de to først paa Dagsordenen opførte Sager, og jeg vil da gerne først sige nogle Ord om Forslag til Lov om Ændring i Arbejdsløshedsloven og om § 1 i Forslag til Lov om Ændring i Forsorgsloven.

Disse Forslag beskæftiger sig jo med Problemet: manglende Arbejdskraft kontra Arbejdsløshed, og naar man skal drøfte dette Spørgsmaal, er det naturligvis rimeligt, at man først gør sig klart, om Problemet bestaar. Gennem de seneste Aar har det været stærkt fremhævet fra forskellig Side, at det virkelig var til Stede — det er navnlig blevet fremhævet fra to Sider, nemlig af Landbruget og af Husmødrene —, og denne stærke Fremhæven medførte, at man i Efteraaret 1935 lod foretage en Tælling af Landbrugets manglende Arbejdskraft. Det var, saa vidt jeg forstaaer, egentlig Landboforeningerne og Sogneraadforeningerne, der ønskede denne Tælling foretaget, men jeg lægger Vægt paa, at den blev foretaget efter Socialministerens Ordre, efter hans nærmere Bestemmelse og af Statistisk Departement.

Resultatet af denne Tælling var det, at 19 900 Ejendomme manglede Arbejdskraft, og de manglede rundt regnet 25 000 Helaarsarbejdere; af disse skulde ca. 23 000 være faste Medarbejdere, ca. 2 000 daglønnede Arbejdere. Af de faste skulde godt 15 000 være mandlige Medhjælpere, og 7 500 kvindelige; af de daglønnede skulde 862 være faste Daglejere og 902 midlertidige Medhjælpere. Disse Folk blev det altsaa opgivet, at man manglede udekøring i Landbrugserhvervet, og det var ikke

alene saadan, at man sagde, man manglede disse Folk, men man redegjorde ogsaa for, paa hvilken Maade man havde søgt at skaffe sig dem, idet 13 819 meddelte, at de havde averteret efter en Medhjælp, 3 143 havde søgt gennem Arbejdsanvisningskontorerne, og andre godt og vel 3 000 havde søgt gennem personlig Henvendelse.

Resultatet af denne Tælling, som saaledes blev foretaget i Efteraaret 1935, har man fra forskellig Side og ved forskellig Lejlighed villet drage i Tvivl. Dette forekommer mig ikke at være rigtigt og egentlig heller ikke at være klogt. Sagen er jo den, at vi i det Arbejde, vi udfører her paa Rigsdagen, atter og atter bygger paa Statistisk Departements Tal og Oplysninger; meget væsentlige Dele af den Lovgivning, vi gennemfører, gennemføres paa det Grundlag, Departementet har skabt, og derfor kan det næppe være klogt eller velbetænkt, at man paa visse Omraader siger: Her kan vi se bort fra det, der foreligger. Jeg tror da heller ikke, man kan det, jeg tror, at den Opgørelse, som dengang blev foretaget, i det store og hele vil kunne holde, og endelig vil jeg sige, at selv om der var visse Uregelmæssigheder, selv om Tallet er en Smule for højt eller en Smule for lavt ansat — det sidste kunde jo ogsaa tænkes —, saa er det ikke det afgørende. Det er ikke det afgørende for Spørgsmaalet om Problemets Bestaaen eller Ikke-Bestaaen, om der manglede 20 000 Helaarsarbejdere eller 25 000. Det sikre er efter min Opfattelse dette, at man paa et Tidspunkt, da der var en meget betydelig Arbejdsløshed inden for Samfundet, stod og manglede Arbejdskraft inden for Landbruget.

Men det var dengang. Og siden da? Ja, siden den Tid er der ikke foretaget nogen Tælling, og jeg kunde fristes til at spørge, med hvilken Begrundelse man har anset det for unødvendigt at foretage en Tælling. Det kan jo næppe være med den Begrundelse, at en Tælling er umulig — en Regering, der bygger hele sin Politik paa Planøkonomi med dertil hørende Tællinger, Opsummeringer o. s. v., kan næppe vige tilbage for det, der her er Tale om. Saa kan det være, fordi en saadan Tælling er uønsket, og endelig fordi man mener, at den skulde være unødvendig, og det er vel navnlig det, man har villet hævde. Jeg forstod ogsaa den højtærede Socialminister saadan i Dag, at han i den Omstændighed, at der ikke havde været saa forfærdelig mange Forespørgsler til Arbejdsanvisningskontorerne om Arbejdskraft, saa et Bevis for, at Mangelen paa Arbejdskraft ikke var saa stor, som den